

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Bc. M.M., zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1**, proti **žalovanému: Ředitel Věznice Kynšperk nad Ohří, IČ 00212423, se sídlem Zlatá 52, 357 51 Kynšperk nad Ohří**, v řízení o **žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce tuto nečinnost žalovaného spatřoval v tom, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o nároku na odchodné, na které vznikl žalobci nárok dle ust. § 155 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím ředitele věznice Kynšperk nad Ohří ve věci služebního poměru č.j.VS 12/139/002/2014-27/PERS/202 ze dne 29. 9. 2014 byl podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních

sborů (dále též „zákon o služebním poměru“), ke dni 29. 9. 2014 na základě své žádosti propuštěn ze služebního poměru. Teprve ke dni 27. října 2014 zahájil žalovaný písemností č.j. VS 12/139/004/2014-27/PERS/200 řízení o odchodném. V dokumentu, kterým bylo zahájeno řízení o odchodném, je žalovaným konstatováno, že o výši nároku bude rozhodnuto až po skončení trestního řízení. Tento závěr žalovaný odůvodnil tím, že dne 24. října 2014 bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení. Tuto skutečnost považoval žalovaný za důvod pro aplikaci ustanovení § 176 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož se odchodné a výsluhový příspěvek příslušníkovi vyplátí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.

Žalobce v podané žalobě rovněž uvedl, že dopisem ze dne 19. 11. 2014 upozornil žalovaného na svůj nárok na odchodné dle ust. § 155 zákona o služebním poměru a žádal jeho vyplacení, neboť nárok na odchodné je vyloučen pouze v případě, že služební poměr skončil propuštěním na vlastní žádost podle ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru za předpokladu, že proti příslušníkovi bylo v době skončení služebního poměru vedeno trestní řízení. Žalobce upozornil, že podmínky pro přiznání nároku na odchodné se posuzují ke dni, který následuje po dni ukončení služebního poměru, tedy ke dni 30. 9. 2014. Žalobce má za to, že ke dni skončení služebního poměru proti němu trestní řízení vedeno nebylo, když toto bylo zahájeno až dnem doručení usnesení o zahájení trestního řízení č. j. GI-TC-496-62/2014 ze dne 23. 10. 2014. Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že žalovaného upozornil na skutečnost, že výplata odchodného se řídí ust. § 167 odst. 1 zákona o služebním poměru, a že dle tohoto ustanovení musí být odchodné vyplaceno do 30-ti dnů po skončení služebního poměru. Jelikož žalovaný ani na základě shora uvedeného dopisu odchodné žalobci nepřiznal, požádal žalobce dne 12. 12. 2014 generálního ředitele Vězeňské služby České republiky v souladu s ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby učinil opatření proti nečinnosti žalovaného. V návaznosti na to bylo žalobci zasláno stanovisko personálního odboru Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky č.j. VS 10/001/2015-50/PERS/2014 ze dne 9. 1. 2015, v němž bylo uvedeno, že žalobci právní nárok na odchodné vznikl.

Jelikož žalobce vyčerpal všechny prostředky, které právní řád poskytuje na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, obrátil se žalobce na zdejší soud a žádal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o nároku na odchodné.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že dosavadní výklad nároku na odchodné dle ust. § 155 zákona o služebním poměru, byl překonán rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 10 A 209/2013-52 ze dne 1. 10. 2014 potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 271/2014-41 ze dne 11. 8. 2015, podle něhož „Účelem ust. 157 odst. 1 písm. d) zákona je kromě jiného zamezit obcházení sledovaného cíle podáním žádosti o propuštění. Sledovanému účelu ust. 157 zákona o služebním poměru odpovídá naopak „extenzivní“ výklad institutu trestního řízení, neboť je jako překážka preferována prvotní příčina nepřiznání výsluhy, a to existence protiprávního jednání příslušníka ve formě úmyslného trestného činu. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že v rámci přípravného řízení mohou být učiněny úkony (např. podání vysvětlení, domovní

prohlídka), ze kterých musí být pachateli, zde příslušníkovi, zřejmé, že jeho protiprávní jednání je předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení.“ Podle sdělení Generální inspekce bezpečnostních sborů č. j. GI-A-456-7/2015 byly ve věci trestné činnosti žalobce zahájeny úkony trestního řízení dne 29. 9. 2014, tedy ještě za trvání služebního poměru.

Dle žalovaného lze v návaznosti na shora uvedené učinit závěr, že žalobce nesplnil při skončení služebního poměru podmínky pro přiznání odchodného uvedené v ust. § 155 písm. d) zákona o služebním poměru. Žalovaný rovněž uvedl, že jelikož nebylo trestní řízení vedené proti žalobci dosud skončeno, nelze o nároku na odchodné prozatím rozhodnout.

Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že žalobcovo podání žádosti o propuštění ze služebního poměru bylo zcela účelové, neboť tak učinil po 15 letech a 5 měsících služebního poměru (z toho u Vězeňské služby České republiky byl od 1. 4. 2002), kdy žádost podal dne 29. 9. 2014 a skončit služební poměr chtěl ihned. Zaměstnavatel žádosti vyhověl. Účelovost jednání je umocněna tím, že dle výpovědi žalobce, která byla provedena v rámci probíhajícího trestního řízení, došlo dne 28. 9. 2014 k fyzickému napadení jeho manželky, kterým byla manželce žalobce způsobena újma na zdraví. V trestním řízení rovněž vyšlo najevo, že žalobce svou manželku psychicky i fyzicky týral opakovaně, a to nejméně od roku 2012. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 8. 10. 2014 dle ust. § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, vykázán ze společného obydlí a bezprostředního okolí. Účelovost svého jednání potvrzuje i sám žalobce v e-mailovém dotazu ze dne 27. 10. 2014 adresovanému JUDr. P.T., kde jej žádá o pomoc při výplatě odchodného. V žádosti uvádí: „*Byl jsem ve služebním poměru u VS ČR 15 let a 5 měsíců. Bohužel jsem odešel z důvodu verbálního a později nějakého fyzického konfliktu mezi mnou a mou ženou. já ukončil sl. poměr již druhý den, samozřejmě z obavy o její ztrátu. Kdybych toto věděl, že je tu i jiná negace, sl. poměr bych neukončil a pobíral bych pak alespoň něco.*“ Pro dokreslení osobnosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce byl zařazen na služební pozici komisař oddělení prevence a stížností, kdy věděl a vědět musel, jaké právní následky by mělo jeho jednání na další existenci služebního poměru.

Žalovaný navrhl, aby soud se shora uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání před krajským soudem

Žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a proto soud projednal žalobu v rámci nařízeného ústního jednání. Soud rozhodoval v nepřítomnosti žalobce, jelikož žalobce ani jeho právní zástupce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavili. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření žalovaného a dále uvedla, že s přihlédnutím k výkladu zákona o služebním poměru a s přihlédnutím k judikatuře má žalovaný za to, že žalobci nevznikl nárok na vyplacení odchodného, když ke dni skončení služebního poměru, tj. ke dni 29. 9. 2014, již byly činy první úkony trestního řízení vedeného proti žalobci. Zástupkyně žalovaného dále uvedla, že pokud trestní řízení vedené proti žalobci není pravomocně skončeno, není služební funkcionář, tj. žalovaný, oprávněn o nároku na

odchodné rozhodnout. Žalobce dle názoru žalovaného jednal účelově a v rozporu s dobrými mravy. Závěrem zástupkyně žalovaného navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při projednání žaloby postupoval v souladu s ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., dle kterého platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Při zkoumání podmínek řízení shledal soud jako nespornou skutečnost, že žalobce využil možnosti dovolat se ochrany proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu Generálního ředitelství Vězeňské služby, když dne 12. 12. 2014 požádal v souladu s ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), aby Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky učinilo opatření proti nečinnosti. Soud tak konstatuje, že požadavek na vyčerpání prostředků, které příslušný právní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti, byl ze strany žalobce splněn.

Pro posouzení žaloby byla určující ta skutečnost, že služební poměr žalobce skončil na základě jeho žádosti v souladu s ust. § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru ke dni 29. 9. 2014. Jak vyplývá ze správního spisu, v případě žalobce nebyla ani využita možnost plynoucí z ustanovení § 42 odst. 5 zákona o služebním poměru, podle kterého při propuštění příslušníka, který o propuštění požádal podle § 42 odst. 1 písm. m), služební poměr skončí až uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po měsíci, ve kterém byla doručena žádost o skončení pracovního poměru žalovanému.

Z dosud zjištěných informací vyplývá nesporná skutečnost, že dne 27. 10. 2014 bylo písemností č. j. VS 12/139/004/2014-27/PERS/200 zahájeno řízení o odchodném žalobce s tím, že o nároku na přiznání odchodného bude rozhodnuto až po pravomocném skončení trestního řízení, které je vedeno ve věci žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ust. § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. d) trestního zákoníku. Tento postup zvolil žalovaný v návaznosti na informaci ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů, týkající se skutečnosti, že proti žalobci byly ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů učiněny první úkony trestního řízení, konkrétně, že dne 23. 10. 2014 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, čj. GI-TC-496-62/2014. Ze spisu vyplývá, že obvinění žalobce se týkalo jednání, kterého se žalobce měl opakovaně dopouštět nejméně od roku 2012 do 29. 9. 2014, přičemž tímto jednáním mělo být týrání osoby žijící ve společném obydlí dle ust. § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. d) trestního zákoníku.

V návaznosti na shora uvedené vyvstala otázka, zda žalobci vznikl v důsledku skončení služebního poměru nárok na odchodné. Žalobce i žalovaný zastává na tuto problematiku zcela odlišný názor. Žalobce zastával názor, že ke dni skončení služebního

poměru, tj. ke dni 29. 9. 2014 proti němu nebylo vedeno trestní řízení, a proto mu nárok na odchodné měl vzniknout. Žalobce trval na tom, že žalovaný byl povinen analogicky dle ust. § 71 odst. 1 správního řádu rozhodnout o nároku na odchodné ve lhůtě do 30 dnů od zahájení řízení o nároku na odchodné.

Pro předmětný spor je významný výklad ust. § 155 písm. d) zákona o služebním poměru, který říká: „*Příslušník, jehož služební poměr skončil a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně je za něj pravomocně odsouzen nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání nebo bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání.*“ Soud je při interpretaci dané normy nucen přistoupit nejen k jazykovému, ale také i k teleologickému výkladu, tedy k výkladu, který se zabývá rovněž účelem dané právní normy. V tomto směru soud uvádí, že zákonodárce měl při tvorbě předmětného ustanovení vůli vytvořit takovou právní normu, která by zabránila účelovému ukončování služebního poměru těch příslušníků, kterým by hrozilo propuštění ze služebního poměru spojeného se zánikem nároku na odchodné, jako je tomu v případě žalobce. Cílem zákonodárce bylo zabránit tomu, aby byl služební poměr účelově ukončen na vlastní žádost před pravomocným skončením trestního řízení.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud shledal, že právně významnou je rovněž otázka, zda žalobce, pokud by páchal zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, tak konal za trvání služebního poměru, a zda mu tím vznikla vnitřní motivace učinit kroky pro skončení služebního poměru na vlastní žádost ještě před tím, než bude trestní řízení pravomocně skončeno. Tato otázka je však aktuálně v době dosud neskončeného trestního řízení neřešitelná jak pro soud, tak pro stranu žalovanou. Z dostupných informací dokumentovaných obsahem správního spisu vyplývá, že vůči osobě žalobce je vedeno trestní stíhání ve věci spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí, kterého se měl dopouštět tím, že nejméně od roku 2012 do 29. září 2014 v místě společného obydlí žalobce s jeho manželkou měl opakovaně se stoupající četností a intenzitou, úmyslně fyzicky psychicky týrat svou manželku A.K. specifikovaným jednáním a ve svých psychických a fyzických útocích na ni pokračoval nejméně do 29. září 2014, kdy ji fyzicky napadl údery do hlavy a jiných částí těla, a to zejména pak, že ji udeřil do hlavy a pěstí do levého oka až ztratila rovnováhu a upadla a když se zvedla, nakopl ji do oblasti pravé ledviny a po té, co po ráně kopem opět upadla, ji opětovně nakopl do oblasti pravého boku tak, že ji způsobil zranění na hlavě i dalších částech těla, kvalifikované z medicínského hlediska jako těžké poškození zdraví s dobou léčení 8 - 12 týdnů, kdy došlo ke krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, krvácení pod pavučnici, krevní výron čelní krajiny vlevo rozsáhlý, krevní výron levé očníce, za drobný pravé očníce, bederní krajiny vpravo, plošně nad levou lopatkou, na zevní straně krku, a levém předloktí, přičemž nitrolební krvácení ji bezprostředně ohrožovalo na životě a bez včasné lékařské pomoci mohlo dojít ke smrti. Z pohledu soudu toto jednání žalobce, které trvalo do 29. září 2014, mohlo být způsobilé přivést žalobce k rozhodnutí požádat o propuštění ze služebního poměru s úmyslem neztratit nárok na odchodné.

Postup žalovaného, který neuznal žalobci vznik nároku na odchodné ze zákona a s rozhodnutím o výši nároku na obchodné vyčkával až do pravomocného skončení trestního řízení vedeného vůči žalobci, považuje soud za legitimní. K výše uvedenému se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 8. 2015 č. j. 6 As 271/2014-41 (dostupný na webových stránkách www.nssoud.cz), ve kterém je řešen výklad ust. § 157 písm. d) zákona o služebním poměru, upravující nárok na výsluhový příspěvek. Přestože je ve shora citovaném rozsudku řešen nárok na výsluhový příspěvek a nikoli na odchodné dle ust. § 155 písm. d) téhož zákona, ze shodné povahy obou institutů má soud za to, že názor Nejvyššího správního soudu lze aplikovat i v právě řešené věci. V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je uvedeno následující: „... účelem § 157 písm. d) zákona o služebním poměru je mimo jiné i snaha zabránit tomu, aby příslušníci, kterým propuštění ze služebního poměru spojené se zánikem nároku na výsluhový příspěvek teprve hrozí, mohli účelově ukončit služební poměr propuštěním na žádost ještě před pravomocným ukončením trestního řízení. To je však v souladu s tím, jak věc posoudil městský soud, který uvedl, že „účelem ust. § 157 odst. 1 písm. d) zákona je kromě jiného zamezit obcházení sledovaného cíle podáním žádosti o propuštění.“ Účel samotného písm. d) se nevylučuje s účelem citovaného ustanovení § 157 jako celku. To má nepochybně za cíl zamezit tomu, aby měl nárok na výsluhový příspěvek příslušník, který se dopustil úmyslného trestného činu během trvání služebního poměru a v době ukončení služebního poměru je proti němu vedeno trestní řízení nebo ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto. Zákon v tomto ustanovení nepracuje s pojmem vědomosti nebo nevědomosti příslušníka o probíhajícím trestním řízení a používá pouze obecný pojem vedení trestního řízení. Na základě jazykového výkladu i teleologického výkladu lze dospět k závěru, že § 157 písm. d) zákona o služebním poměru lze aplikovat i v případech, kdy příslušník spáchá úmyslný trestný čin a ještě v době trvání služebního poměru je zahájeno trestní řízení s tím, že příslušník vystupuje jako osoba podezřelá, byť o vedení trestního řízení sám ještě neví. Zákonodárce nemohl pamatovat na všechny potenciální situace, které mohou v praxi vzniknout, je však nezbytné uvědomit si, že v případech, na které § 157 písm. d) zákona o služebním poměru cílí, si příslušník musí být vědom minimálně spáchání trestného činu a z tohoto důvodu může být motivován ukončit služební poměr vlastní žádostí o propuštění. Je vhodné také připomenout, že pokud by příslušník následně nebyl pravomocně odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně, nárok na příspěvek se obnoví.“

V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že dle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že „Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.“

Ve vztahu ke shora citovanému ustanovení soud posuzuje postup žalovaného za legitimní nejen potud, že, vydání rozhodnutí o odchodném závisí na řešení otázky, která nepřísluší rozhodnout služebnímu funkcionáři, neboť trestní soud je jediný příslušný pro rozhodování o vině a trestu a žalovaný si nemůže sám udělat úsudek o tom, zda trestný čin

spáchán byl či nikoli. Poté, až bude rozhodnuto o vině žalobce, bude se moci žalovaný zabývat otázkou, zda ve vztahu k časovým a věcným souvislostem konání žalobce, měl žalobce v den skončení služebního poměru, tj. dne 29. 9. 2014, určitou vnitřní motivaci k tomu, aby služební poměr ukončil účelově okamžitě právě k tomuto dni proto, aby se vyhnul nepříjemným důsledkům, které by pro něj znamenaly nemožnost přiznání nároku na odchodné. Pokud by žalobce nebyl pravomocně odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně, nárok na příspěvek se obnoví.

Ustanovení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru, které je ve vztahu ke správnímu řádu ustanovením speciálním, vylučuje aplikaci obecného ustanovení § 71 správního upravujícího lhůty pro vydání rozhodnutí. K otázce zákonné lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí o odchodném zdejší soud uvádí, že neshledal důvod, aby ve smyslu ust. § 71 odst. 3 správního řádu bylo v dané věci analogicky aplikováno ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí, když je před vydáním rozhodnutí o odchodném nutno nejprve rozhodnout o předběžné otázce. Postup, v rámci kterého žalovaný správní orgán vyčkává do doby, než bude o takové předběžné otázce rozhodnuto, hodnotí zdejší soud jako důvodný a legitimní. Z tohoto plyne logický závěr, že se žalovaný správní orgán nemohl dopustit nečinnosti, pakliže postupoval podle procesního předpisu, který na daný případ dopadá. Ze všech výše uvedených důvodů soud tvrzení žalobce neshledal důvodným a žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zástupkyně žalovaného správního orgánu, který měl ve věci plný úspěch, požádala při ústním jednání o přiznání cestovného, s tím, že konkrétní výši cestovného sdělí soudu do tří dnů od konání jednání. Zdejší soud má za to, že u správních orgánů je nutno rozlišovat náklady běžné úřední činnosti a náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Toliko u druhých z nich by bylo možno uvažovat o jejich přiznání. Dle názoru soudu spadá cestovné do nákladů běžné úřední činnosti, a proto nepřísluší náhradu těchto nákladů žalovanému přiznat. Zdejší soud se tu opírá o argumentaci, k níž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, jež se k dané problematice vyjádřil následovně: „... s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Povinnost občanů přispívat nad rámec běžné daňové povinnosti k úhradě nákladů orgánů veřejné moci v souvislosti určitými úkony se v zásadě omezuje na správní a soudní poplatky vymezené příslušnými předpisy. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů při provádění jejich úředních úkonů tak

patří do stejné kategorie nákladů spojených s běžnou úřední činností jako platy těchto pracovníků, poštovné, náklady na nákup potřebného zařízení (např. výpočetní techniky včetně příslušného software) a materiálu (papíry, obálky, kancelářské potřeby), náklady spojené s pořízením či pronájem budov potřebných pro činnost úřadů apod. Podle rozšířeného senátu neexistuje žádný důvod právě náklady cestování úředníků z této množiny nákladů spojených s činností veřejné správy (s její běžnou úřední činností) vydělovat a účtovat k náhradě vůči účastníkům řízení před správními soudy. Ad absurdum by žalované správní orgány v případě úspěchu v soudním řízení mohly obdobně nárokovat i další náklady své běžné úřední činnosti, např. mzdové náklady vynaložené na práci příslušných úředníků v souvislosti se soudním řízením na základě hodinové sazby, hotové výdaje na základě paušální náhrady ..., přičemž by mohly odkazovat na otevřený výčet nákladů řízení uvedený v § 57 odst. 1 s. ř. s.“.

Z uvedených důvodů zdejší soud žalovanému správnímu orgánu požadovanou náhradu nákladů řízení nepřiznal a rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu